

пламъкъ излиза. Застаналъ той прѣдъ Щурчо и му казалъ:

— Скоро качи се — прѣзъ лѣвото ми ухо влѣзъ, прѣзъ дѣсното излѣзъ.

Щурчо бързо влѣзналъ въ лѣвото ухо на коня, излѣзалъ прѣзъ дѣсното и веднага се прѣобразилъ станалъ такъвъ хубавецъ, такъвъ угледанъ, дѣто не може нито да се каже, нито да се помисли.

Възседналъ той Гонка-Вихрогонка и тръгналъ на царския празникъ. Дошелъ прѣдъ царския палатъ, гледа насъбралъ се народъ, нѣма мѣсто гдѣ игла да хвърлишъ. А на царскитѣ високи чардаци седи мома — като слънце грѣе, на ржка ѝ свѣти прѣстенъ като вечерницата. Никой се не наима да подскокне толкова високо.

Щурчо бодналъ своето конче съ махмузитѣ.

Трепналъ коньтъ, разигралъ се, подъ крака му искри хвърчатъ. Подскачилъ той скокъ нечуванъ, до царскитѣ високи чардаци. Щурчо прострѣлъ ржка и бързо взелъ скжпоцѣнный прѣстенъ отъ прѣста на царската дщеря, послѣ миналъ край братята си, шибналъ ги съ копринения си камшикъ и изчезналъ като свѣткавица.